

Harmonikus mozgás és csillogó kosztümök

Enisa Imamović: A hastánc a néptáncból, a társas táncból ered – így minden alkat és korosztály sikeresen táncolhatja

A nőket mindig elvarázsolja a hastánc, de a környezetünk eléggé konzervatív. Sok nő nem mondja el a családnak, hogy ő éppen milyen „tornára” jár, legalábbis eleinte nem – emelte ki Enisa Imamović, aki már több mint tíz éve foglalkozik hastánccal. Hobbiként indult, de hivatássá vált számára a hastánc. Azóta egy könyvet is kiadott ebben a témában, *Az orientális tánc művészete* címmel, amely az első hastánccal foglalkozó könyv Szerbiában.

■ **Honnan jött az ötlet, illetve a lehetőség, hogy ezzel foglalkozzon és hol tanulta?**

– Mindig is foglalkoztam valamilyen táncsal: jártam balettre, flamencóra, latin táncra. A hastánccot legelőször tévében láttam, kisiskolás lehettem. Akkor döntöttem: ezt a „hastánccot” meg kell tanulnom. Az évek során néhány egyszerű figurát meg is tanultam a bulikon, de a valódi hastánctanulásra csak később került sor. A főiskolai tanulmányaim miatt 2000-ben Budapestre költöztem. Amikor megláttam a hastánccóra-hirdetéseket, hamar vége lett a keresésnek. Először egy magyar hastánccoktatótól tanultam, akinek jellegzetes táncstílusa van. Nagy figyelmet szenteltünk az órákon a technikának és a belső átélésnek, a táncos interpretációjának is. Úgy érzem ez nagyon jó alap volt számomra, annak ellenére, hogy idővel ettől eltérő stílust alakítottam ki magamnak. Rájöttem, hogy az én személyiségemnek és esztétikai érzésemnek inkább a tradicionális és a klasszikus arab zene és tánc felel meg leginkább. Ezért sok egyiptomi és más külföldi mestertől is tanultam, illetve folyamatosan továbbtanulok. Mivel időközben oktatni is kezdtem, 2006-ban elvégeztem a budapesti Fitness Akadémián a rekreációs sportoktató szakot. Természetesen hastánccból végeztem a szakmai gyakorlatot.

■ **Az Ön számára mi a hastánc: életforma, hobbi, művészet, sport, önkifejezési lehetőség?**

– Szerintem általában a tánc egyben önkifejezési lehetőség és mozgásforma. Tehát művészet és sport. A legszebb és legértékesebb a táncban, így a hastánccban is: a szabad mozgás öröme, a zenével való harmónia, az, hogy a saját testünkben otthon érezzük magunkat – mindez egy meditációs érzéshez vezet. Minden tánc magát az életet fejezi ki: az életerőt, az életörömet, az életkedvet.

Enisa Imamović arab kávézóban, színházi esteken is fellép

■ **Tapasztalatai szerint kik „mernek” hastánccal foglalkozni?**

– A táncórák iránt érdeklődő nők közül egyesek aggódnak, hogy nem túl véreke-e a hastánchoz, mások pedig azért, mert, hogy túl soványak és nincs pocakjuk. Szerbiában még jellegzetes, Magyarországon már kevésbé, hogy gyakran már a harmincéves is hozzátesszi: már nem fiatal. Az ilyen aggodalmakra nincs ok, hiszen a hastánc voltaképpen néptáncból, társas táncból ered – így minden alkat és korosztály sikeresen táncolhatja. Persze a színpadias bravúrokhoz sokat kell gyakorolni. A legtöbb táncos fiatalon kezdi, az arab tánckedvelők között az a vélemény, hogy egy hastáncos csak a negyvenes éveiben jut el a kiteljesedésig, hiszen az igazán mély interpretációhoz kell az élettapasztalat. El kell mondanom, hogy sajnós Szerbiában általában nincs, vagy nagyon alacsony a minőségi elvárás a hastáncosokkal szemben. Sok helyen elég az, hogy fiatal és lemeztelenűti a hasát. Ezért vannak olyan táncoslányok, akik foglalkozni „mernek” a hastánccal, de azt nem tanulták meg. Szerencsére viszont vannak olyan fiatalok is, akik a hastáncos ambícióikat szorgalmas és kitartó tanulással és gyakorlással kötik össze.

■ **Oktat Belgrádban és Szabadkán is, mennyire nyitottak az emberek Szerbiában, Vajdaságban (különösen a nők) erre?**

– Az a tapasztalatom, hogy a nőket mindig elvárásolja a hastánc, akár nézik, akár maguk táncolják. A férfiak is szeretik, de ellentétben egyes elképzelésekkel, nem izgatja őket annyira a dolog.

Viszont a környezetünk eléggé konzervatív. Sok nő nem mondja el a családnak, hogy ő éppen milyen „tornára” jár, legalábbis eleinte nem. Téves az az elképzelés, hogy a hastánc a csábításról szól. Vannak emberek, akik idegenkednek mindentől, ami a keleti, különösen ha közel-keleti kultúrával kapcsolatos. Azt is kedvelik a hölgyek, hogy ellentétben a latin és sztenderd táncokkal, hastáncórákra maguk is járhatnak, nem kell táncpartnerről gondoskodni.